

• БУВАЛЬЩИНА

Пошептало...

МАРІЧКА з Василем побралися ще на четвертому курсі сільськогосподарського університету, і Василь зі студентського гуртожитку пішов жити до Марічки – у село зразу ж під самісіньким містом. Стефанія Тимофіївна – Маріччина мати і теща для приймака – була криклива й любила в усьому повчати молоду сім'ю. Щось хоч трохи не так – від її голосних повчань не було порятунку ні в хаті, ні надворі.

Після закінчення університету Марічку й Василя запросила на роботу солідна агрофірма. Там, у колишньому радгоспі, знайшовся для них непоганий будиночок.

Переїхали на нове місце і невдовзі обжилися. Розвели курей, гусей, купили двоє поросят, корівку... Працюють, живуть весело, у мирі та злагоді...

Через деякий час телефонує їм мама: мовляв, зустрічайте тоді-то й тоді, приїду в гості.

Молоде подружжя взялося обмірковувати, як-то маму достойніше зустріти. Окрім всього іншого, було вирішено заробити кілька когутиків. Але не встигли: Стефанія Тимофії-

івна чомусь приїхала на день раніше, до того ж – увечері. Й одразу почала галасливо командувати.

Василь після того не спав усю ніч...

Марічка встала ранесенько, бо їй же на ферму. За дочкою і мати зіскочила з ліжка. А Василеві на роботу в контору на дев'яту – може іще подримати.

Теща знову голосисто забідкалася: донечка вже на роботі, а зятьок у ліжку вилежується.

Василь мовчки підвівся, поставив чай, понуро почав готувати корм для живності (це він зазвичай робив щодня, але на годину пізніше). І тут раптом за вікном півень закукурівав.

Василь за сокиру – і на подвір'я до курей. Ухопив півня – і до колоди. Хрусь по шиї – напівфабрикат готовий. Теща тільки очі витрищила, побачивши у вікно цю картину. Василь приніс на кухню зарубаного півня, кинув його в таз й сердито сказав:

– Розкричався, бач...

Стефанія Тимофіївна трохи промовчала, а потім таки не стрималася:

– Що ж це ти, такий-сякий, витво-

Словник-жартівник

Балалайка – сварка.
Молокосос – доїльний апарат.

Оратор – тракторист.
Приймальня – дружина приймака.

Пройдисвіт – мандрівник.
Микола **ТУРКІВСЬКИЙ**.
Чернігівська обл.

реш?! Треба ж спокійно, по-розумному, з жалем, а не по-бандитськи! Василь у відповідь буркнув:

– Нерви ні к бісу стали! Не витримують гучних криків, шуму не перенешу...

Не встиг він договорити, як за вікном другий когут, немов переляканий, загорлав на всю горлянку:

– Ку-ку-рі-ку!

Василь спересердя плюнув, кулею вилетів на подвір'я, спіймав півня й подався до дровитні. Цюкнувши сокирою, вдоволено промовив:

– Більше не кукурікатиме...

Ошелешено спостерігаючи за зятем, теща хотіла щось сказати, але її випередив третій когут:

– Ку-ку-рі-ку!

Василь знову схопив сокиру...

Увесь час, поки зять не пішов на роботу, Стефанія Тимофіївна мовчала, наче риба.

Коли Василь прийшов додому на обід, Марічка вже встигла з одного півника запахний суп зварити, другого поставила в духовку запікатись, а третього скубла. Скориставшись тим, що Стефанія Тимофіївна вийшла з кухні, Марічка тихо запитала: – Васильку, а ти не знаєш, чого це наша мама стала пошепки говорити?..

Роман КРОКУН.
Львівська обл.

– Поки ви тягли воза, з нього вже все розікрали!..

Зоофоризми

Життя павука завжди висить на павутинці.

Ходять чутки, нібито в черпахи поїхав дах.

З таким ростом ціні яйця незабаром стануть золотими.

Про сивого мерина казали: "Псує борозну, але професійно".

Леонід ЗАБАРА.
Сумська обл.

• ДВОРЯДКИ

Вовна з лисини

Такий, колего, час настів:
Стрижуть і лисих баранів.

Загадка з маком

Досі розгадать не зміг:
Дуля з маком – це пиріг?..

Тяжка робота

Рахуючи хабарі, обранці доли
Теж натирають собі мозолі.
Микола ПЕТРЕНКО.
м. Львів.

Реклама. Оголошення

"Не п'ю, не курю, люблю музику і квіти, зобов'язуюсь платити аліменти".

"Травнева акція в аптеках "Низькі ціни"! Купіть будь-які ліки, а хворобу вам ми самі придумаємо!"

"Хочете отримати насолоду, не виходячи з дому? Пропонуємо нову послугу – секс по домофону!"

"Для роботи у конфліктному колективі потрібні сварливі злі співробітники. За шкідливість – молоко".

"Міняю здобуту реальність на втрачені ілюзії".

Фрази

Гусак свині не товариш, поки ставок не висохне.

Гнучкість хребта дуже часто заміняє гнучкість розуму.

Для магнітів найкращі жінки – залізні.

Всьому свій час, і тільки реклами потрібен чужий.

Лінія життя здебільшого ламана.

Для очищення совісті у кожного свої очисні споруди.

Вибираючи одне зло з двох, оптиміст задоволений уже тим, що має право вибору.

Найбільше люди хочуть мати те, без чого можуть вільно обійтись.

Найважча ноша – важкі думки.

Хапаючи удачу за хвіст, можна отримати копитом у лоб.

Ввічливість – мука для хама.

Людина пересувається з допомогою ніг, але доходять до всього головою.

У словесних поєдинках часто перемагають ті, в кого язик довший, ніж думка.

Робота дурнів любить, але вони рідко відповідають їй взаємністю.

Праця зробила з мавпи людину, а відпустка перетворює її в дикуна.

Тетяна КАЛАШНИК.
м. Миргород.

• БАЙКИ В ПРОЗІ

ВПЛИВОВИЙ

Дьоготь хизувався своім впливом:

– Мене однієї ложки достатньо, щоб зіпсувати Бочку Меду!

ДЗВОНАР

Електричний дзвоник – блискучий і дзвінкоголосий – пишався тим, що він першим сповіщає про початок і кінець роботи. Але нікому навіть не заікався, що дзвонить лише тоді, коли хтось натисне на кнопку.

Андрій ЛЕВЧЕНКО.
Донецька обл.

Маленькі хитроці

Хочете, щоб всі повзали біля ваших ніг? Розкидайте навколо себе гроші, бажано у валюті.

• ХТО ЯК ДУМАЄ

"Ми підемо і вперед, якщо там пиво".

Раки.
"У ногах правди немає, вся правда в пальцях рук".

Дуля.
"Я не продав чортові душу, а просто віддав йому на тимчасове зберігання".

Політикан.

Чи знаєте ви, що...

Не спати вдвох значно приємніше, ніж поодиноці.

• ГУМОРЕСКА

Ох ці забобони!

ГАРНА у Сергія Івановича дружина, але трохи забобонна.

Зібрали вони гостей на день народження Сергія Івановича. Тільки чарки підняли, аж раптом дружина іменинника підхопилася і – бігом із квартири. Привела сусіда.

– Не можна, – каже, – щоб за столом було тринадцять людей. Не на добро.

Підняли тост за іменинника. Випили. А коли почали закушувати, хтось зауважив:

– Але ж нас тепер п'ятнадцятеро за столом! Тож тринадцяти не було.

Виявилось, що Ніна Петрівна саму себе забула порахувати.

Тьху! Дарма тільки сусіда запросила. Але ж не виганяти чоловіка. Так і залишився. Більше того, останнім пішов, бо йому ж маршрутка чи тролейбус не потрібні, щоб додому добратися.

Ось вони, забобони.

Сергій Іванович якось вийшов з дому, на сходах схаменувся: рукавички забув. Повернувся, але де там. Ніна Петрівна категорично заявила чоловікові:

– Не можна тобі рукавички брати, бо дороги не буде!

Сергій Іванович запропонував, щоб вона йому рукавички подала. А дружина – ні в яку:

– Через поріг не подають. Погана прикмета.

– Ну, раз так, то вийди сюди за поріг, я тут їх у тебе заберу.

– А як я назад повернуся? Тоді й мені на весь день дороги не буде.

Довелося бідолашному чоловікові йти на роботу без рукавичок. А мороз був під тридцять градусів! Що й говорити, весела історія!..

Або такий випадок. Одного разу повертається Сергій Іванович додому, а дружина у дворі стоїть і плаче.

– Ніно, що трапилося?

– У квартиру не можу потрапити...

– Ти ключ загубила?

– Ні... Тут страшніше! Чорна кішка двічі навколо мене оббігла!

– Давно стоїш?

– Давно.

– Ну, годі! – рішуче сказав Сергій Іванович. – Все це дурниці! Пішли додому!

– Не можна! Що-небудь погане трапиться.

– Нічого з тобою не станеться.

– Якщо не зі мною, так з тобою.

Народні усмішки

– Шановний ювіляр! Дозвольте підняти за вас цей келих!

– Щиро дякую, але поки що я й сам можу підняти.

– Чапенко, що за неподобство?! Ви знову спите на робочому місці! Моє терпіння лопнуло, з першого числа ти звільнений!

– Якщо з першого числа, то навіщо ви мене зараз розбудили?

– Хтось купив "Мерседес"... Хтось пропив "Мерседес"... Ну й хто цікавіше провів час?

Корисна порада

Намагайтеся дружити з багатими людьми, які ніколи й нікому не позичають гроші. Зате й вони у вас не позичатимуть.

Ти ж мені не чужа людина, я тобі зла не бажаю.

– І що ж ми будемо робити? – розгублено запитав Сергій Іванович.

– Не знаю. Винеси мені пошти.

Пішов Сергій Іванович додому бутерброд готувати, а поки йшов, прикидав, у що йому марновірство дружини обійдеться. Намет доведеться купити, розкладачку, тричі на день ходити годувати її там, у дворі. А ночами охороняти. Жажіття...

І раптом Сергія Івановича осяяла рятівна думка!

Повернувся у двір, несе бутерброд, а сам кульгає.

– Ніночко! – ще здалеку гукнув дружині. – Ти була права! Погане й справді трапилось: я ногу підвернув. Зате ти можеш спокійно повертатися додому.

Дружина, схопивши бутерброд, радісно зітнула:

– Ой, Сергійку, я тобі так вдячна!

Він так і не зрозумів, за що вдячна: за ногу чи за бутерброд?

А ногу цю, нібито підвернуту, вдома дозволив дружині міцно забинтувати. І увесь вечір не лише кульгав, а часом ще й стогнав. Навіть наступного дня Сергій Іванович про всякий випадок продовжував кульгати. Прямо артист!

Віктор КОКЛЮШКІН.

Архів "зорянського"
гумору – на сайті
www.zorya.poltava.ua

